

Time Out diu

Publicat: Dv Des 12 2014

Prendre partit

Per Juan Carlos Olivares

Autor: Ronald Harwood. Direcció: Josep Maria Pou. Amb: Josep Maria Pou, Andrés Herrera, Pepo Blasco, Sandra Monclús, Sergi Torrecilla, Anna Alarcón.

Wilhelm Furtwängler creia que la cultura era un valor suprem. Una torre d'ivori a defensar davant la barbàrie. La resta era secundari. Per exemple, els camps de concentració. El que no va saber veure el controvertit director d'orquestra alemany –i veu Ronald Harwood en la seva obra– és que la cultura no garanteix res, ni que una societat que va aportar tant a la cultura europea es resisteixi als cants de sirena del nazisme.

A 'Prendre partit' Furtwängler és una víctima de la seva croada personal. El judici d'un oficial americà és innecessari per saber que està condemnat, encara que absolguin com a col·laboracionista. Però la violència i menyspreu del seu interrogador -centrat en l'èxit de la seva empresa, no en les seves raons ètiques, encara que l'assetgin les imatges de cadàvers amuntegats- anuncia una altra barbàrie: el maccarthisme. A l'ombra, el personatge més representatiu de la societat vençuda: el delator Helmut Rhode, eficaç instrument per a qualsevol poder pel seu afany de sotmetre's a un ordre jeràrquic que alliberi els seus actes de responsabilitats.

La posada en escena dirigida per Josep Maria Pou és clara, emplaçada en la ruïna d'un país derrotat, atenta als matisos dels protagonistes: la perplexitat de l'ego ferit de Furtwängler i la febril condició de caçador del Major Arnold. L'espectacle no està assentat. Andrés Herrera triga a entrar en el seu uniforme, però a mitja funció la seva gran personalitat aconsegueix dominar l'adrenalina de l'inquisidor. Pou opta per una intel·ligent serenitat; un mestre karateka que espera la força del contrari per assestar un cop guanyador. En construcció la resta del repartiment, sobretot la vídua interpretada per Sandra Monclús, encara una representació del dolor.
